

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IX. évfolyam, 40. szám

2020. április 27

Elnökségi hírek

A Vasutasok Szakszervezete Elnöksége 2020. április 22.-én tartotta soros ülését, amely rendhagyó módon videokonferencia keretében zajlott a Központ, illetve a Területi Képviselőtek között.

A napirend elfogadása után elsőként a 2020. évi Dicsérő Oklevél kitüntetés pályázati szempontjairól határozott az Elnökség, majd a Kitüntetési Ünnepszeg időpontját szeptember 30.-ra, helyszínéül pedig hagyományainknak megfelelően a Benczúr-házat jelölte ki.

Az Elnökség egyhangú szavazással hozott határozataival a következő javaslatokat fogadta el:

- Javaslat a Vasutasok Szakszervezete 2020. évi Kongresszusa beszámoló tervezetére.
- Javaslat a Vasutasok Szakszervezete pénzügyi beszámoló tervezetére.
- Javaslat a Vasutasok Szakszervezete Felügyelő Bizottsága beszámoló tervezetére.
- Javaslat a Vasutasok Szakszervezete 2020.évi költségvetés tervezetére.

A további napirendi pontok alapján tájékoztatók hangzottak el az Ügyvezetés, valamint az Ügyvivő testületek vezetői részéről az aktuális érdekvédelmi és szervezetpolitikai kérdésekről, valamint a COVID19 következtében kialakult rendkívüli helyzetről.

Elhangzott még hogy az idei Kongresszus – az egészségügyi vészhelyzet miatt – a törvényi előírások szerinti határozatait ülés tartása nélkül, távszavazással hozza meg. A küldöttek május ötödikén kapják meg e-mailben a kongresszusi anyagokat, a szavazásra 18-22-ig lesz lehetőség.

Nagy Attila

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Orgona

Maradj otthon!

Virágzik az orgona, ami már vitathatatlanul azt jelenti, hogy igazából közeledik a nyár. Valójában nekem az orgonáról mindig a ballagás jut az eszembe, hiszen az iskolák díszítésének nagy részét az innen-onnan beszerzett orgona adta. De az idén megmenekülnek az orgonavirágok, és az iskolai takarítóknak sem kell tonnaszám eltüntetni az elfonnyadt virágokat.

Viszont sajnálom ezt a generációt, amelyik most kimaradt valamiből, ami szinte mindenkinek kijutott, amióta szervezett oktatás van az országban. Főleg úgy, hogy már az óvodából is elballagnak a gyerekek, de hallottam olyat, hogy a bölcsődéseket is ballagtatták (szerintem ez már egy kicsit sok a jóból).

Ez a pár hét igazán betett a végzős diákoknak. Ahogy visszaemlékszem, a mi időnkben az április volt a végzősöknek a legpörgősebb hónapja (nemcsak nekünk, hanem a gyerekeinknek is). Hiszen délelőtt hajtottunk az iskolában, hogy minél jobb legyen az utolsó év végi jegy a bizonyítványban (én speciel, hogy matekból legalább görbüljön), délután és este „bandáztunk”, hogy ami esetleg kimaradt a négy év közben, azt megpróbáltuk bepótolni, főleg az utolsó héten. Aztán ott volt a szerenád. Hogy Katona Klári nótát idézzek: „ha a cipőm beszélni tudna...”.

És igen, maga a ballagás. Bármilyen közhelyes ünnepi beszédek is voltak, bármennyire is unta mindenki, alig várva, hogy a Himnusz következzen, és a buli kezdődjön, azért ez az ünnepség még azt jelentette/jelenti, hogy igen, gyerek megcsináltad, és innen a saját sorsod kovácsa lehetsz.

Sajnos most egy évfolyam kimarad ebből az érzésből, és rögtön parázhatnak a koronás érettségi miatt. Reméljük, hogy mihamarabb vége lesz ennek a „maradj otthon” világnak és a srácok is kitalálják, hogyan pótolják be az elmaradt dolgokat.

Márta István

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Tízezer ápoló?

Társadalmunk semmiképp sem vidám helyzetében jóleső látni, hallani, hogy egyre többen ismerik fel, kik az igazán fontosak az életükben. Kedves gesztusokkal próbálják az emberek kifejezni köszönetüket, sőt, már hálájukat azok is, akik még nem szorultak személyes segítségre. Mert látják, hogy a szomszédban, vagy akár egy távoli városban milyen önfeláldozó módon végzik munkájukat. Sokszor tapsal, éjjeli üdvözlő, köszöntő kivilágításokkal fejezik ki elismerésüket sokan, például az egészségügyben sok-sok lelkiismeretesen dolgozó nővérnek, orvosnak, ápolónak. És valóban jól eső érzés tudni, hát még érezni, hogy a többség már egyre inkább tisztában van a fontossági sorrenddel.

Öt éve történt, hogy a május elsejei felvonulás kezdetén szakszervezeti vezetők között emlékezetesen szólított hozzánk egy ápoló. Fekete pólóban, nyakában egy tábla, rajta felirat: Ápoló vagyok. A „fekete pólóst” legalább tízezren hallgattuk, és a többség lelkes támogatását fejezte ki iránta, és az általa képviselt ápolók, egészségügyi dolgozók iránt. Úgy hívták, Sándor Mária. Vajon emlékszik-e még rá valaki azok közül, akik ott voltak, és azok közül, akik így, vagy úgy, de egészségügyi ápoló segítségére szorultak?

Mert, bár a tízezer szép szám, de az elmúlt évek megmutatták, hogy kevés volt, hiszen korántsem változott érdemben az egészségügyben dolgozók helyzete. Gondoljunk akár a munkakörülményekre, az egy-egy ápolóra, nővérré váró betegek számára, vagy a javadalmazásukra. Az egyszeri kifizetések természetesen jól esnek, de maximum hirtelen jött gesztus értékűek. Valódi elismerést akkor jelenthet, ha rendszeresen érkezik, azt meg úgy hívták, hogy munkabér, vagy fizetés.

Most egy egészen más helyzet van, de az kétségtelen, hogy az egészségügy dolgozói sokkal nehezebb helyzetben vannak, mint mi. Mert nem csupán arról van szó, hogy dolgozniuk kell, hanem arról, hogy intenzívebbé, veszélyesebbé vált a munkájuk, az életük. És azt is elvárjuk tőlük, hogy ne betegedjenek meg, se a vírussal, se a nélkül. Mert mi lesz, ha mi betegszünk meg? Akkor ki fog bennünket ápolni? Mert ugye, az nem lehet, hogy mi magunkra maradjunk a bajban.

Vajon emlékszünk majd rájuk akkor is, ha elmúlik a vész? Akkor is lesz taps, díszkivilágítás, fényköszöntő, vagy ismét magunkra hagyjuk őket? Nehéz kérdések, valószínűleg nehéz válaszokkal, amiket még nem ismerünk. De már ismerjük, sokan tapasztalják is a bajt. És tudjuk, még ha többségünk csak hírből is, hogy mivel jár az egy nővérnek, orvosnak, ha sokadikként kórházba kerülünk. Tehát annak a tudásnak is birtokában vagyunk, kikért és hogyan kell kiállnunk, amikor nekik lesz szükségük ránk, az egykori "tízezer ápolóra". A társadalom kezdi felismerni, hol az egészség, az egészségügy valódi helye az életünkben. Most már azokon a sor felismerni a fontossági sorrendet, akiknek a kezében van az egészségügy dolgozóinak, és a betegnek a sorsa egyaránt.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

TÖMÉNY TANULMÁNY

Az újdonsült egyetemista először megy haza kis falujába. Az anyja kérdezi tőle:

- Kisfiam, levágtam két tyúkot, mit főztek belőle?
- Pálinkát édesanyám, pálinkát

PISTI-FIFTI

A matektanár dühös az osztályra, mert nagyon buták.

- Ha ez így megy tovább, év végén az ötven százalék megbukik. Pistike erre hangosan felröhög.
- Te meg mit röhögsz, Pistike? – kérdezi a tanár.
- Hát azt tanár úr, hogy nem is vagyunk annyian...

JÓ PAP HOLTIG TANUL

Egy pasas áll a földalatti megállójában, kezében hegedűtökkel. Meglát egy utast, odamegy, megkérdezi:

- Mondja, uram, hogyan jutok el az Operába?
- Gyakorolni, gyakorolni, gyakorolni...

Balogh Attila